

Вирка

Цією фоторозповіддю редакція започатковує цикл публікацій під рубрикою «Моє рідне село». Хочемо передусім ширше розповісти про ті населені пункти, про які не так часто пишемо, прекрасних людей, які там проживають, їх справи. А першим вибрали Вирку за пропозицією народного депутата України Віктора Петрука. З його розповіді зрозуміли, а потім і самі переконалися, що дійсно тут живуть славні трударі, і за нинішніх умов кризи не падають духом, якають Про колективне господарство, прикрашають село новобудовами, творять його щасливе майбутнє.

Першу зупинку одного зимового дня зробили перед в'їздом у село – біля впорядкованого кладовища, воно нагадало про швидкоплинність людського життя, його обов'язкове закінчення на землі... Вклонилися світлій пам'яті селян, які творили історію Вирок, залишили в ній свій слід, дали життя нинішнім поколінням...

Поки шукали бригадира Степана Миколайовича Федорчука, то й об'їхали усі, так би мовити, визначні місця невеликого, до ста дворів, села... Найбільше вразила кількість новобудов. Радувало, що з міста повертаються молоді сім'ї до батьківського порогу, як от, приміром, Володимира Левчука, і зводять своє житло. Отже, не пропаде село, як дехто пророкував раніше.

З гордістю показували вирківці, наприклад, приміщення нової конюшні, свого роду живої тяглової бригади. Нині, в умовах дефіциту техніки, запчастин до неї, пальне-мастильних матеріалів, на коней різко зросло навантаження. І вони виручають селянина в усьому. До розвитку конярства в колгоспі "Перше "Травня", видно, ставляться як справжні господарі. В тваринницькому містечку радує око також своїми силами зведений телятник на 250 голів. Планують, якщо вдасться, ще й добре обладнати тракторну бригаду.

Два роки тому з допомогою комгоспу, на пожертвування прихожан збудували церкву – справжню окрасу села. Є де помолитися й протестантській громаді.

Хоч і невеликий клуб, і старенький, та молоді є де при бажанні відпочити.

У селі, звісно діти ходять до школи. Правда, тут лише чотири класи. Тож з Великого Вербчого щоранку, крім вихідних, прижає за учнями автобус, і односельці, у кого геть невідкладні справи, можуть скористатися ним, бо ж маршрутні автобуси тут, як і в інших віддалених селах району, курсують не регулярно...

Жителям села можуть позаздрити навіть з деяких центральних садиб господарств району - такий красень новозбудований медпункт.

- Дуже шкодую, - поділився В. І. Петрук, - що не встиг прокласти до села асфальтівку. - Та надії все ж не втрачаю. А перед такими прекрасними людьми, як тут, постійно перебуватиму у боргу. І землю люблять, і праці не цураються, і Бога шанують...

Серед тих, ким пишається бригада, звичайно, її господар, свого роду голова невеличкого колгоспу С.М. Федорчук. Усьому лад дає. Він тут за старосту, отамана, батька... Має високі відзнаки від держави - орден Трудової слави III ступеня, медалі. У свій час, кажуть, міг цілу добу пропрацювати у полі за важелями трактора... Ось вже 10 років, як очолює бригаду колгоспу. Й правління задоволене його роботою. Тож так і тримайте, Степане Миколайовичу!

Добру славу села творять її люди. Такі, приміром, як їздовий Володимир Васильович Бачинський, уся сім'я якого гарно трудиться в колгоспі, тракторист Степан Григорович Лук'яновець, працівник ферми Іван Юркович Дідух, члени ланок Наталія Ярославівна Кравчук, Олена Олександрівна Сорока, Надія Наумівна Кравчук. Пишаються у селі, та й, звичайно, у цілому районі, талановитою поетесою, членом Спілки письменників України Наталкою Левчук, яка зараз живе і творить у Рівному.

Важко зараз селу Здається, після війни ще не було так тяжко людям. Як може, старається підтримати їх правління колгоспу. В магазині видає в рахунок оплати борошно,

тушонку, хліб, ковбасу, іншу продукцію власного виробництва. Та потрібні ж і «живі» гроші.

Вирківці ще не надіються на Президента, Голову Уряду, свого депутата В. І. Петрука.

Залишали село і задоволеними від побаченого, від турботи керівництва колгоспу про людей віддаленого села, яке ще не так давно вважали неперспективним, від знайомства з чудовими людьми, які заслужили право на краще, заможніше й щасливіше життя, і з дещо пригніченим настроєм. Село, державу потрібно рішуче рятувати

Г. Александрович